

Forfatter: Oehlenschläger, Adam

Titel: Udrag fra VALRAVNEN, af 'Digte', 1803

Citation: Oehlenschläger, Adam: "Poetiske Skrifter I", i Oehlenschläger, Adam: *Poetiske Skrifter I*, udg. af H. TOPSØE-JENSEN, 1926-1930, s. 33. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-oehl01val-shoot-idm139633873196224/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter I

Hvis røde Tegn hans gamle Øie kiender.
Sædvanligt, siger han, de Stjerner staae;
En eeneste med selsom Ild kun brænder.
Vær trostigt! thi jeg seer at Harald kan
Paa *Havet* dræbes ei, og ei paa *Land*.

Da funkler som en Stjerne i det Høie,
Ved Erømittens trøstelige Ord,
Af Glæde Dronning Sigrids skønne Øie.
Nu jeg min Søn til Havet fro betroer!
Nu maa han gierne salte Bølger pløie.
Han dræbes ei paa Hav og ei paa Jord.
Han sidde skal paa Tingets høie Steen,
Naar Graven længst har smuldet mine Been.

Det røde Silkeflag fra Masten kneiser,
Den lange Drage hvidsler under Øe.
Nu høit i Raae de hvide Seil man heiser.
Den stolte Byrde vugger paa sin Søe.
Ung Harald ganger Aftnen før han reiser
I Lunden ud, hvor først han saae sin Møe.
Alt synes ham saa seent, han ønsker: Gid
Jeg havde Vinger, for at flyve did!

Da hvidsler Buskene i Nattens Vinde,
Da lyder fierne, svage Hundeglam.
De blege Lygtemænd i Mosen svinde,
Og Snogen nærmer sig saa mild og tam.
Da træder hurtig frem en gammel Qvinde,
Paa Ryggen bærer hun en *Fiederham*;
Mildt smile hendes runkne, gule Kinder.
Hun lægger Hammen ved hans Fod og svinder!